28. júna 2025

Meditačný obsah č. 299

Pojem slobody od tela bol výrazne formovaný v klasických jogových školách a v každom prípade znamená určitú formu vyrovnanosti voči najrôznejším podmienkam osudu. Zatiaľ čo indický národ sa čiastočne ešte dodnes k smrti stavia pomerne uvoľnene, Európania pripisujú odlúčeniu z tela veľký význam a trúchlia nad osobnými aj materiálnymi stratami. Vyrovnanosť, ktorú Indovia pomerne jasne reprezentujú, by sa nemala zamieňať s ľahostajnosťou.

Nasledujúca meditácia rozširuje predošlý, obsahovo veľmi všeobecne poňatý výklad:

Správna a dobrá predstava je vždy slobodná a následne prebúdza prirodzený cit pre pravdu, zatiaľ čo nesprávne predstavy spočívajú na tom, že chýba tvorba náhľadu, a preto vytvárajú zväzujúce pocity. Prvá sloboda voči telu sa rozvinie z väčšej perspektívy radiálne smerom do vnútra. Začína sa s náhľadom a končí napokon pravdivými a slobodnými pocitmi osobného cítenia.

V indickom národe žilo cítenie blízke kozmickému vnímaniu citom, a to umožňovalo dávnemu jogínovi, ba dokonca aj bežnému občanovi, nevenovať pomíňajúcim javom príliš veľkú pozornosť. Tento postoj sa však týka indického života náladovej mysle a ak by toto chcel Európan bezprostredne a priamo postaviť ako svoj životný cieľ, hrozilo by riziko nesprávnej ľahostajnosti, nezáujmu a dokonca asociálneho správania. Cvičiaci musí skôr sám v sebe skúmať vytváranie predstavivosti a z toho vznikajúce zvedomenie a doviesť ho na takú úroveň rozlišovania, na ktorej si uvedomí, či svoje vedomie živí z predchádzajúcich emócií, alebo svoje predstavy rozvinul na základe skutočného náhľadu a zaoberania sa. Nesprávne predstavy vystupujú prostredníctvom sugescií napokon z orgánov nahor do vedomia, zatiaľ čo správne predstavy, ktoré zodpovedajú 5. centru a dávajú slobodu od tela, sa rozvíjajú z vykonávaného zaoberania sa a z opakovaného vytvárania náhľadu na krásne útvary v oblasti hrtanu a napokon preukážu jasný poklad duše.

Ďalšie zdroje:

V Bhagavad Gíte verš 42 v kapitole 2. znie takto:

yām imā puṣpitā vācaḥ pravadanty avipaścitaḥ
veda-vāda-ratāḥ pārtha nā 'nyad astī 'ti vādinaḥ

Je to kvetnatá reč, ktorú proklamujú tí, ktorí nemajú jasnú silu úsudku, ktorí sú oddaní učeniu Védy a podľa nej sú presvedčení, že mimo to už ničoho niet; duše túžob, hľadači raja.[1]

Je tu zobrazený nábožensky zaslepený stav náladovej mysle, ktorá je bez akejkoľvek sily predstavivosti.

Poznámka:

[1] na porovnanie - Heinz Grill: Základy poznania Bhgavad Gíty, Sigmaringen: Stephan Wunderlich Verlag, 2024, s. 68.

meditácia č.298 < späť zoznam meditačných obsahov vpred > meditácia č.300